

СИНОПСИС

книги 1 «Трон із драконових кісток»

Багато століть Гейголт належав безсмертним ситхам, але вони покинули величний замок, рятуючись від навали варварів – людей. Люди вже давно володіють цією грандіозною фортецею і усім Остен Ардом. *Джон Пресвітер*, Верховний король усіх земель і народів Остен Арду, став останнім господарем Гейголта. Після молодих років, сповнених тріумфу та слави, він багато десятиліть правив світом, сидячи на Троні з драконових кісток.

Саймон, незграбний чотирнадцятирічний хлопець, був кухарчуком у Гейголті. Він сирота, його єдина справжня родина – покоївки та їхня сувора очільниця, *Дракониха Рейчел*. Коли Саймону вдається влизнути від кухонної роботи, він тайкома пробирається до захарашеної лабораторії *Моргенса*, ексцентричного старого вченого й особистого лікаря короля *Джона*. Коли *Моргенс* запрошує Саймона стати його учнем, хлопець надзвичайно тішиться – проте лишень доти, доки не з'ясує, що *Моргенс* воліє навчати читання і письма, а не магії.

Незабаром старий король *Джон* помирає, і *Еліас*, його старший син, готується посісти трон. *Джошуа*, меланхолійний молодший брат *Еліаса*, званий Безруким, бо втратив колись у бою п'ять правої руки, свариться з майбутнім королем через *Прайрата*, священника, про якого йде дуже лиха слава, найближчого радника *Еліаса*. Ворожнеча між братами, наче чорна хмара лихих передчуттів, нависла над замком і країною.

Правління короля *Еліаса* починається добре, але навесні у країні настає посуха, а в кількох землях Остен Арду багато народу помирає від моровиці. На дорогах грабують і вбивають розбійники, з далеких сіл починають безслідно зникати люди. Руйнується порядок речей, і підданці короля втрачають до нього довіру, але самого короля та його найближче коло друзів нічого не обходить і не турбує. У королівстві зростає невдоволення, люди ремствують, і тут зникає брат *Еліаса* *Джошуа* – як подекують, щоб готувати повстання.

Невдачі правління *Еліаса* засмучують багатьох лордів, як-от герцога *Ісгримнура* Римерсгардського та графа *Еолера*, емісара короля *Герністиру*, що на заході Остен Арду. Навіть у власної доньки короля *Еліаса* *Міріамель* важко на душі, особливо гнітить її довірений радник батька *Прайрат* у своїй вічній червоній сутані.

Тим часом *Саймон* стає не лише учнем, а й помічником *Моргенса*. Їхня дружба швидко міцніє, незважаючи на *Саймонову* забудькуватість і дитячу впертість, але лікар відмовляється вчити його хоч якоїсь магії. Одного разу, блукаючи лабіринтами Гейголта, *Саймон* наштовхується на таємний хід, де ледь не потрапляє до рук *Прайрата*. Дивом врятувавшись від священника, він опиняється у підземному казематі й знаходить там *Джошуа*, якого тримають за ґратами, щоб змусити до участі в якомусь страхітливому ритуалі, який замислив *Прайрат*. *Саймон* приводить лікаря *Моргенса*, вони звільняють *Джошуа* і допроваджують принца до покоїв лікаря, звідки *Джошуа* тікає із замку через підземелля. Після цього *Моргенс* відправляє пташину пошту до своїх таємничих друзів, повідомляючи про ці події, і тут до його покоїв вдирається *Прайрат* з королівською гвардією, щоб арештувати лікаря та *Саймона*. *Моргенс* гине у поєдинку з *Прайратом*, жертвуючи своїм життям, щоб *Саймон* встиг утекти в підземелля під Гейголтом.

Поволі божеволіючи у цілковитій тиші й темряві, *Саймон* блукає підземними тунелями і знаходить руїни стародавнього палацу ситхів. Хід із підземелля приводить його на цвинтар за міським муром, він бачить вдалині вогник багаття, іде туди і стає свідком химерної сцени: *Прайрат*, король *Еліас* та дивні біловолосі з'являються в чорних мантіях проводять ритуал. Біловолосі дають *Еліасу* незвичайний сірий меч, що випромінює якусь дивовижну силу. Меч

називається Скорбота. Саймон тікає. Життя у безлюдних хащах без крайнього лісу Альдгеорте виявляється геть не таким, як у казках про лісових розбійників, і за декілька тижнів Саймон вже на межі смерті від голоду та виснаження, а мета його подорожі – фортеця Джошуа в Наглімунді на півночі – ще дуже далеко. Натрапивши у лісі на хижку лісника, Саймон вирішує попросити щось поїсти і знаходить дивну істоту, що потрапила у пастку, – то був ситх, представник Красного народу, що вважався міфічним або принаймні давно вимерлим. Аж тут нагодився лісник, який хотів убити безпорадного ситха; намагаючись врятувати його, Саймон ненавмисне вбиває лісника. Звільнившись, ситх зникає в лісі, й уже звідти пускає Білу Стрілу в дерево, під яким стоїть Саймон. Чийсь голос радить Саймону взяти Білу Стрілу, бо це дар ситха.

Голос належав троллю на ім'я *Бінабік*, що їздив верхи на великій сірій вовчиці, яка звалася *Кантака*. Він каже Саймону, що випадково тут опинився, але тепер піде з ним до Наглімунда. Саймон і Бінабік мають багато пригод на шляху до Наглімунда і починають розуміти, що їм загрожує якась значно страшніша небезпека, ніж король і його радник, від яких утік принц Джошуа. Коли на них напали містичні альбіноси-гончаки з тавром Штурмшпайку, гори з поганою славою на далекій півночі, вони змушені шукати притулку в лісовій хижці *Джелое*. Дорогою вони врятували від гончаків ще двох подорожніх дівчат. *Джелое*, лісова чаклунка з безкомпромісним, різким характером, слухає їхню розповідь і, порадившись з Бінабіком, доходить висновку, що стародавні норни, злостиві родичі ситхів, у якийсь спосіб тепер впливають на долю королівства Джона Пресвітера.

Під час подорожі до Наглімунда вони постійно мусять рятуватися то від людей, то від інших істот. Бінабіка поранили стрілою, і Саймон, несучи пораненого друга, та врятована від гончаків дівчина-служниця із замку ідуть через ліс. На них нападає дикий волохатий велетень, але їх рятує мисливський загін Джошуа.

Принц привозить їх до Наглімунда, де Бінабік поволі одужує. Саймон починає розуміти, що його зтягнуло у жахливий вир дивних і страшних подій. Еліас іде з військом, щоб взяти в облогу замок Джошуа. Супутницею Саймона насправді була не служниця, а принцеса

Міріамель, яка, перебравшись служницею, втекла від свого батька, боячись, що він збожеволів від магічних заклять алхіміка Прайрата. З усіх усюд до Наглімунда йдуть налякані люди, сподіваючись, що принц Джошуа захистить їх від божевільного короля. Коли принц зі своїми лордами обговорюють стратегію майбутньої битви з військом Еліаса, у залі нарад з'являється дивний старий римерієць на ім'я *Ярнауга*. Це Хоронитель Ліги Манускрипту, гуртка вчених і втаємничених, до якого належали Моргенс і Учитель Бінабіка, і він приносить ще похмуріші новини. Їхнім ворогом, каже він, є не лише Еліас: королю допомагає Король Буревіїв Інелукі, який колись був принцем ситхів; він мертвий уже п'ять століть, а його безтілесний дух тепер править норнами, біловолосими родичами ситхів, яких ситхи прогнали від себе, і тепер норни живуть у горі Штурмшпайк.

Саме жаска магія сірого меча Скорботи спричинила смерть Інелукі, але він загинув передусім тому, що намагався відбити цим мечем напад людей на ситхів. Ліга Манускрипту вважає те, що Скорботу віддали Еліасу, першим кроком у плані помсти, плані, який приведе людство під владу повсталого з мертвих перевертня Короля Буревіїв. Лише один пророчий вірш дає людям якусь надію – там сказано, що нібито «три мечі» можуть відвернути могутню магію Інелукі.

Перший меч – це меч *Скорбота* Короля Буревіїв, який уже в руках ворога, короля Еліаса. Другий – це римерсгардський клинок *Міннеяр*, який колись зберігався у Гейголтті, але десь пропав і тепер його місцеперебування невідоме. Третій – *Шип*, чорний меч сера *Камаріса*, найславетнішого лицаря короля Джона. Ярнауга зі своїм товаришем вважають, що відстежили його слід на далекій півночі. Покладаючись на цю слабку надію, Джошуа споряджає експедицію на пошуки меча – це маленький загін: Бінабік, Саймон та кілька вояків. А Наглімунд готується до облоги.

Напруга зростає, і у багатьох здають нерви. Принцеса Міріамель, роздратована ненастанними зусиллями свого дядька Джошуа захистити її від усіх можливих і неможливих небезпек, знову перебирається в хлопчачий одяг і тікає з Наглімунда в супроводі таємничого ченця *Кадраха*. Вона сподівається дістатися до південного Наббану і впросити своїх родичів допомогти Джошуа. На прохання Джошуа, старий герцог Ісгримнур надягає машкару і їде на пошуки не-

боги принца. *Тіамак*, що народився на болотах Врану і, здобувши освіту, став ученим, отримує від свого старого учителя Моргенса дивне повідомлення про наближення лихих часів і про залученість Тіамака до цих подій. *Мегвін*, донька короля Герністиру, безпорадно спостерігає, як зрада Верховного короля Еліаса затуляє її родину і країну у вир війни.

Загін Саймона і Бінабіка потрапляє в засідку *Інгена Джегера*, егеря з гори Штурмшпайк. Їх рятує лише втручання ситха *Джирікі* – того самого, що його Саймон врятував від лісника. Дізнавшись про мету їхньої експедиції, Джирікі вирішує йти з ними на гору Урмсгайм, легендарний осідок великих драконів, щоб допомогти відшукати меч Шип.

Коли загін Саймона дістається гори, військо короля Еліаса бере в облогу Наглімунд, і хоча перші атаки відбито, захисники зазнали великих втрат. Нарешті військо Еліаса нібито починає відступати, знявши облогу, але перш ніж захисники фортеці встигають це відсвяткувати, на північному обрії з'являється дивна чорна хмара, і незабаром на Наглімунд налітає страшний буревій. Але буря – це лише завіса, під прикриттям якої на замок наступає страхітлива армія Інелукі – норни і дикі велети. І коли Червона П'ятериця, найближчі поплічники Короля Буревіїв, зламали браму Наглімунда, почалася жорстока різанина. Джошуа та його найближчим друзям вдається втекти із замку. Вони хочуть сховатися у великому лісі Альдгеорте, і перш ніж вирушити туди, принц Джошуа проклинає Еліаса за його ганебну оборудку з Королем Буревіїв та присягається, що забере у нього корону їхнього батька.

Саймон і його супутники піднімаються на Урмсгайм, долаючи страшні небезпеки, і бачать Удун-дерево – велетенський замерзлий водоспад. А у печері із мертвими людьми знаходять меч Шип, якого Саймон встигає схопити в останню мить, бо на них знову нападає Інген Джегер зі своїм загonom. Під час бою пробуджується білий дракон *Іг'ярджук*, який багато століть спав під кригою. У бою гине багато вояків з обох боків. Саймон опиняється на краю провалля, сам-на-сам з драконом. І коли той кидається на нього, хлопець вганяє меч Шип йому в око. На нього летиться пекуча чорна кров дракона, і він непритомніє.

Саймон приходить до тьми в печері у країні тролів Іканук. За ним доглядають Джирікі та еркінландець *Гестан*, солдат гарнізону Наглімунда. Меч Шип також забрали з Урмсгайма. Але Бінабіка та римерійця *Слудіра* із загону Саймона арештовано і засуджено до смертної кари. Саймон сильно пошрамований кров'ю дракона, а пасмо його волосся посивіло. Джирікі тепер називає його іншим ім'ям – Біле Пасмо і каже, що, на добре чи на зле, але тепер його назавжди позначено.

ПРОЛОГ

Вітер пронизливо вив над безлюдними фортечними мурами – наче тисячі засуджених до смерті душ благали про милосердя. Брат Генгфіск відчував якусь похмуру втіху від цих звуків, незважаючи на пронизливий холод, який висмоктував повітря з його колись сильних легенів і висушував та злущував шкіру на обличчі та руках.

«Так, саме так вони волатимуть, усі ці незліченні грішники, які нехтували Матір'ю-Церквою, і серед них, на жаль, найменш побожними є брати абатства святого Годерунду. О, як вони кричатимуть, коли на них впаде справедливий Божий гнів, як благатимуть про милість, коли буде вже пізно, надто пізно...»

Він боляче вдарився коліном об уламок муру і, здушено скрикнувши, впав долілиць на сніг. Трохи посидів, стогнучи крізь зуби, але коли сльози, що пирснули від болю, почали замерзати на щоках, мусив підвестися на ноги. І знову пошкунтильгав далі.

Головна дорога, що вела до замку через усе місто Наглімунд, була заметена снігом. Будинків і крамниць обабіч майже не було видно під задушливим смертельним саваном, але навіть не поховані під снігом будівлі здавалися безживними, наче кістяки давно мертвих тварин. На пустельній дорозі нікого й нічого, лише Генгфіск і сніг.

Вітер знову змінив напрямок і ще пронизливіше засвистів між зубцями фортечних мурів на вершині пагорба. Чернець, примруживши банькати очі, поглянув на мури, знову опустив голову і пошкандибав далі крізь сірий день. Сніг рипів під його кроками, у вухах йому дзвеніло, наче десь дуже далеко били барабани, акомпануючи завиванням поривчастого вітру.

«Не варто дивуватися, що городяни втекли у фортецю», – подумав він, здригаючись від холоду. Чорні діри у провалених під вагою снігу дахах зяяли, наче роззявлені роти ідіотів. Але всередині замку, під захистом міцних мурів, люди у безпеці. Там, певно, горять вогнища, і люди з розпашілими веселими обличчями («Обличчями грішників, – презирливо нагадав він собі, – проклятих, безтурботних грішників») оточать його, дивуючись, як він спромігся подолати таку далеку путь крізь цю несамовиту бурю.

«Це ж зараз ювен-місяць?» Та що це з ним? Невже він не може згадати місяць?

Та, звісно, може, і зараз ювен. Дві повні тому була весна – можливо, трохи холодна, та то нічого не важить для римерійця Генгфіска, що виріс на холодній півночі. А проте це небачено й нечувано, що в ювені, першому місяці літа, такий крижаний холод і снігові заметілі.

Але хіба брат Лангріан не відмовився покинути абатство, і це після всього того, що зробив Генгфіск, лікуючи його? «Це більше, ніж погана погода, брате, – сказав Лангріан. – Це прокляття над усіма Божими сотворіннями. Настав День Терезів, останній суд перед кінцем світу ще за нашого життя».

Ну то й нехай собі Лангріан там лишається. Якщо він хоче жити на згарищі серед руїн абатства святого Годерунда, харчуючись лісовими ягодами й іншими дарами лісу (і скільки того добра знайдеш на такому скаженому холоді?), то прошу дуже, нехай чинить як знає. Але брат Генгфіск не дурень, він піде у Наглімунд. Старий єпископ Анодіс з радістю його прихистить. Єпископа вразить його спостережливість, розум, оповідь про те, що трапилося в абатстві, та міркування про цю химерну погоду. Городяни гостинно приймуть його, нагодують, почнуть розпитувати про подорож, запросять посидіти біля вогню...

«Але ж вони й самі знають про холод, правда ж? – тупо запитав себе Генгфіск, щільніше кутаючись в обмерзлу мантію. Він уже дійшов до фортечного муру. Білий світ, який оточував його стільки тижнів, тепер наче зник у проваллі кам'яного безгоміння. – Отже, мають знати про сніг і про все решта. Ось чому всі покинули місто й перебралися до фортеці. А через цю прокляту, демонську негоду вартові пішли з мурів, щоб трохи зігрітися, правда ж? Правда!?»